

Jézusé a győzelem!

Időpont: 1951. március 25. Húsvét 1. ünnepnapján

Helyszín: Győr - Nádorváros

Oltári ige: 1Kor 5,6-8

Igehirdetési alapige: Márk 16,1-8

Énekek: 209; 220.

Mikor pedig elmúlt a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab anyja, és Salomé, drága keneteket vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt.

És korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz menének napfelköltekor.

És mondják vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról?

És odatekintvén, láták, hogy a kő el van hengerítve; mert felette nagy vala.

És bemenvén a sírboltba, látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve; és megfélemlének.

Az pedig monda nékik: Ne féljete. A Názáreti Jézust keresitek, aki megfeszítettet; föltámadott, nincsen itt; ímé a hely, ahová őt helyezék.

De menjete el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megyen Galileába; ott meglátjátok őt, amint megmondotta néktek.

És nagyhamar kijöven, elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólának, mert félnek vala.

Ima:

Felséges és kegyelmes Úristen, ki szent Fiadat halálra adtad a mi bűneinkért, a rothadástól megszabadítottad és sírjából feltámasztottad a mi megigazulásunkra, könyörgünk Neked, cselekedd meg Szentlelked erejével, hogy Szent Fiaddal mi is meghaljunk a bűnnek s feltámadjunk új életre, tisztaságban és igazságban, ama szent Fiad az Úr Jézus által, ki Veled és Szentlelkeddel együtt mint Isten él és uralkodik mindöröktől fogva mindörökké.

Amen.

Húsvét szép diadalmi ünnep. Aki megfigyelte a húsvéti esemény művészi ábrázolását, észrevehette, hogy a művészek igen sok esetben a feltámadott Jézust úgy ábrázolták, ahogyan kiemelkedik a sírboltból és zászló van a kezében. Jézus a győzelem zászlajával jön ki a sírboltból. Hogy húsvét a győzelem ünnepe, mutatja az az ének is, amit az előbb a liturgiában énekeltünk: „Ma Krisztus győzedelmes lett, Síron, halálon erőt vett. Dicsőséggel feltámadott, Jer, neki hálát adjatok. Mint bajvívó hős síkra szállt És ím legyőzte a halált. Minden hatalmát elvevé, A diadal már Jézusé.” Bizonyval vannak ebben a gyülekezetben többen, akik ismerik azt a győzelmi húsvéti éneket, amely szintén hatalmas melódiával és hatalmas szöveggel magasztalja a Feltámadottat a következőképpen: „Győzelmet vettél, óh Feltámadott! Örök nagy dicsőség a diadalod! Fényes égből szállt le angyali követ, hogy elhengerítse a nehéz követ. Győzelmet vettél, óh Feltámadott, Örök nagy dicsőség a diadalod!”

Pedig azok, akik Jézus ellenségei voltak, mindent megtettek azért, hogy abban a küzdelemben és bajvívásban, amely Jézus és ellenségei között volt, ne Jézusé legyen a győzelem, hanem övé legyen a vereség. Forma szerint kifogástalan, törvényes halálos ítéletet hoztak ellene s nem elégedtek meg azzal, hogy csak úgy egyszerűen eltüntessék az életből, hanem még megpecsételték halálos ítéletét a szégyenteljes kivégzésnek módjával, hogy ezzel is meg legyen pecsételve örökre Jézus veresége. Biztos halál volt az, ami a keresztfán Jézusé volt! Meggyőződtek róla. Nemcsak úgy szemmel állapította meg valami halottkém, hogy beállt

a halál, hanem dárda hatalmas döfése szúrta át oldalát és a szúrás nyomán kifolyó vér és víz mutatta, hogy megindult testében a bomlás, amint János evangélista, a szemtanú feljegyzi bizonyágtételében. És hogy még jobban bizonyosak legyenek győzelmük felől, betették Őt a sírba, hatalmas nagy követ tettek rá, hatalmas piros pecséttel pecsételték le, őrséget állítottak eléje fegyverrel a kézben azért, hogy bizonyos legyen a győzelem Jézus felett.

A jelek azt mutatták, hogy Jézus elvégeztetett nemcsak abban, hogy Ő meghalt ilyen szegényletes halállal, hanem abban, ahogyan munkája abbamaradt. Tanítványai elhallgattak. Akik bátrabbak voltak, mint a tanítványai - az a pár asszony, akikről a húsvéti evangélium szól -, azok sem úgy ünneplik Jézust húsvét hajnalának napfelkeltekor, mint akik az élő, győzelmes Jézushoz mennek, hanem úgy, mint akik a halottnak akarnak végtisztességet tenni, amellyel adós maradt a kegyelet a nagypéntek esti sietségben. Jézus ellenségei számára elintéztetett és legyőzetett.

Látjátok, ez a történet mégis arról beszél nekünk, hogy mindez a gyönyörűen felépített győzelem halomra dől húsvét hajnalán. A pecsét, amelyhez nem mert volna senki hozzányúlni, mert hivatalos pecsét volt, amely mögött ott állt az egyház, a nemzet, a római birodalom a maga tekintélyével, lepattant, mintha értéktelen semmiség lett volna a sírboltot elzáró hatalmas követ. És az az óriási, hatalmas kőszikla, amelyet izmos férfiak alig bírtak odatámasztani a sírbolt szélére, mint valami apró kicsi kavics, úgy hengeredett el. Az örök, akik kemény tekintettel és marokra szorított fegyverrel állottak ott három napon keresztül, mind elmenekültek, azok mind félholtan rogytak össze húsvét vasárnapjának hajnalán és ijedten menekültek, pedig talán még ellenségtől az életben soha meg nem futamodtak. Minden halomra dől: pecsét, kő, őrség, és Jézus újra kezdi a maga munkáját. Mert ez az Ige nemcsak azt mondja el nekünk, hogy Jézus feltámadott és így győzedelmet vett, hanem azt is mondja, újrakezdi a félbehagyott és az ellenségei számára olyan kellemetlen munkát. Hiszen azt parancsoltatja azoknak, akik húsvét hajnalán ott vannak sírja mellett: „...*menjete el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttek megyen Galileába; ott meglátjátok őt, amint megmondotta néktek.*”

Mint valami diadalmas vezér, úgy fúvatja meg sorakozó harsonáját húsvét hajnalán az Úr. Megmondja, hogy élére áll a seregnek, hogy Galileában akarja összegyűjteni az övéit, menjenek oda és meg fogják látni őt, amint megmondotta nekik!

Látjátok: ezen a napon ebből a szűkszavú evangéliumból – hiszen Márk evangélista tudósítása az egész húsvéti történetnek legszűkszavúbb leírása – hogyan bontakozik ki előttünk a maga csodálatos nagyságában, hogy ma Krisztus győzedelmes lett! Így fogalmazhatnánk meg: Jézus legyőzhetetlen!

Ez az Ige világosan megmutatja nekünk azt is, hogy Jézusnak ez a győzelme a földön mindig rejtett győzelem. Nem olyan győzelem, amelyik magától lesz olyan egyszerűen nyilvánvalóvá mindenki előtt. Pedig az ember azt gondolná, hogy a győzelem eltitkolhatatlan, mint ahogyan a vereség is eltitkolhatatlan. Ez az Ige mégis azt mutatja nekünk, hogy Jézus Krisztus győzelme ezen a földön a világ szemében elrejtett győzelem. Az az ifjú, aki a húsvéti hírnök a sírhoz menő asszonyok számára, emlékezteti az asszonyokat a nagypénteki eseményre. Tehát akkor, amikor a győzelem örömhírét hirdeti nekik, a nagypéntek eseményére utal. „*A Názáreti Jézust keressetek, aki megfeszítettet; föltámadott, nincsen itt; imé a hely, ahová őt helyezék.*” Nyilvánvaló dolog, hogy ez a húsvéti üzenet nemcsak a húsvét történeti előzményére akar rámutatni amikor Jézus felfeszítéséről beszél, nemcsak a győzelem nagyságát akarja megmutatni azáltal, hogy a nagypénteki látszólagos vereség mélységét akarja feltárni a

hallgatóknak, hanem bizonyos, hogy ez a húsvéti követ abban a meggyőződésben volt, hogy a húsvéti győzelem a keresztfán, nagypénteken kezdődött. Amikor emberi vélemény szerint Jézus egészen legyőzetett, akkor győzött. Amikor látszólag az ördög diadalmaskodott fölötte és a maga sátáni és pokoli terveit vitte diadalra embereken keresztül ott a nagypénteki kereszten, akkor taposott Jézus a Sátán fejére, ahogyan az első evangéliumban, 1Mózes 3. fejezetében megjövendölte az Úr a bűnbe esett embernek, hogy fog születni az asszony magva közül valaki, aki a kígyónak fejére fog taposni.

Ott végezte el a váltság munkáját, ott nyerte megváltói dicsőségét, amikor gyalázók gyalázásai hullottak reá, mikor embertelen kínok között halt meg a golgothai kereszten. Nem látta senki – értsd meg a szót, senki nem látta – nagypénteken a Krisztus győzelmét. Mert ahhoz, hogy ez a világ meglássa Jézus Krisztusnak elrejtett, eltakart győzelmét, ahhoz mindig történeti távlat kell. Jézus győzelme mindig az időben bontakozik ki ezelőtt a világ előtt. Akkor három napra volt szükség, hogy Jézus Krisztusnak a nagypénteki győzelme kibontakozzék ellenségei és a világ előtt. Máskor talán hosszabb időre van szükség, hogy nyilvánvalóvá legyen, hogy mikor Jézus az emberi megítélés szerint vereséget szenvedett, akkor aratta a maga csodálatos, elrejtett diadalát, amellyel megtermi azután a győzelem gyümölcseit a világon az időben és a történelemben.

Azonban nemcsak nagypéntek ilyen rejtett győzelme az Úr Jézus Krisztusnak, hanem az is, amit mi olyan magától értetődőnek tartunk, hogy húsvét Jézus győzelme. Ez az Ige világosan megmutatja nekünk, hogy tulajdonképpen ez is rejtett győzelem. Milyen csodálatos dolog, hogy a feltámadásnak tulajdonképpen nincsenek szemtanúi. Tökéletesen el van rejtve az emberi tekintet elől. Hát az örök? - kérdezed. Hiszen az örök ott álltak fegyverrel a kezükben Jézus sírja mellett – hát ők nem voltak szem- és fültanúi Jézus feltámadásának?!

Máté 28,2-4-ben ezt olvassuk: *„És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltőkben megrettenének, és olyanokká lőnek mint a holtak.”* Ugyanebben a fejezetben a 11. versből kezdve így mondja tovább: *„A mialatt pedig ők mennek vala, ímé az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak mindent ami történt. És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek, Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajövének éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titeket a bajból. Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, amint megtanították őket.”* Mi tűnik ki ebből a híradásból? Az, hogy tulajdonképpen a jelenlévő örök se lettek szem- és fültanúi a húsvét csodálatos eseményének, mert őket először egy nagy földindulás rázta meg s mikor ennek következtében egyszerre hatalmas robajjal ledőlt a Jézus sírját lezáró hatalmas kőszikla s mikor riadt szemmel odanéztek, nem láttak csak valami nagy fényességet, mintha csodálatos hófehér ruhás, tüzes lángtekintetű angyal ült volna ott. Mikor magukhoz tértek és feltápázkodtak, mikor megszűnt a földnek mozgása és szétnéztek, nem láttak semmi mást, csak az elhengerített, összetört követ és az üres sírt. Jézus volt és Jézus nincs! Hogy mi lett vele, azt ők nem tudták, nem látták, le is tagadják. Azután Jézus ellenségeinek tanácsára, jól megfizettetvén magukat ezért a félrevezető vallomásért, azt mondják, hogy míg ők aludtak, Jézus tanítványai lopták el a testet. Nem látjátok, milyen csodálatos dolog: még a feltámadásnak sincsenek szem- és fültanúi?!

Az az Ige, amely a mai napra ki van jelölve, nem beszél nekünk arról, hogyan történt a feltámadás. Azok az asszonyok, akik kimentek húsvét hajnalán a sírhoz - ennek az Igének tükrében úgy látjuk –, nem is találkoztak Jézus Krisztussal. Későbbi alkalommal, mikor

találkozhattak az Úrral, ott is el van rejtve Jézus Krisztus győzelme. Hogy Jézus Krisztus tényleg győzött húsvétkor, az megint az időben és a történelemben bontakozott ki a világ előtt. Míg nagypéntektől húsvétig csak három napot kellett várni ahhoz, hogy Jézus győzelme legalább pár ellensége előtt nyilvánvaló legyen, húsvét után 50 napot kellett várni, hogy a Szentlélek kitöltésekor egész Jeruzsálem előtt nyilvánvaló legyen, hogy Jézus Krisztus feltámadott, él, győzött, nincs elintézve azzal, hogy keresztre feszítették, sőt éppen ezzel aratta diadalát, ekkor lett azzá, amivé Őt az Úr küldötte, ennek a világnak Megváltójává.

Jézus győzelme e világ szemében mindig rejtett győzelem, de olyan rejtett győzelem, mint az alvó rügy. Az alvó rügy a fán csak azt várja, hogy elérkezzék az ő ideje, mert mindennek rendelt ideje van e világon. A tavasznak is meg van a rendelt ideje. Mikor a tél elkezd bujkálni, mikor a tavaszi meleg napsugár megcsókolgatja a fák kérgét, az alvó rügyek egyszerre elkezdenek duzzadni és nyilvánvaló lesz, hogy él a fa, virágozni, levelezni, gyümölcsöt teremni akar és fog!

Ez az Ige azonban még egy dolgot tesz előttünk nyilvánvalóvá. Azt, hogy Jézus győzelme nemcsak e világ előtt elrejtett győzelem, amely az időben és a történelemben bontakozik ki, hanem azt is megmutatja, hogy Jézus győzelme e földön még az övéi számára is hitcikk. Az asszonyok ebben az Igében nem látják Jézust. Mi az, amit ők látnak? Egy elhengerített kő, eltűnt örök, őrizetlenül maradt sír, üres sírűreg és benne egy pár lepedő, amelybe pénteken este Jézus testét csavarták. Ennyi az, amit látnak. És az, amit ők ennek a látásnak az alapján tapasztalnak, az valami félelmetes dolog. Hiába mondja nekik az ifjú, hogy ne féljete, ők rettentő félelemben vannak, mert nem tudnak úrrá lenni egy gondolat fölött és ez az, hogy ellopták Jézus holttestét. Akármelyik feltámadási történetet vesszük elő az evangéliumokban, újra meg újra visszatér az a gondolat, hogy Jézus holtteste titokzatos módon eltűnt. El tudták képzelni, hogy ellenségei tüntették el Jézus holttestét, csak egyre nem mernek gondolni, arra, amit Jézus megígért nekik, amit ez a húsvéti üzenetet tolmácsoló ifjú hirdet nekik, hogy Jézus ígérete szerint feltámadt!

Nézzétek Mária Magdalénát, mikor ott van egyedül a kertben az üres sír mellett! Ott zokog, siránkozik s mikor megszólítja Jézus, nem ismeri meg a hangjáról, hanem azt gondolja, a kertész van ott. Akkor is azért könyörög: „*Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted őt, és én elviszem őt.*” (Jn 20,15). Lukács 24. fejezete szerint mikor az emmausi tanítványok mennek hazafelé Jeruzsálemből Emmausba, akkor egész úton arról beszélgetnek, hogy némely asszonyok mondták ugyan, hogy Ő feltámadott és el is mentek megnézni, az üres sírt is látták, de Őt magát nem látták!

Figyeld meg hát, hogy Jézus legközelebbi hozzátartozói – értve alatta a lelki hozzátartozókat -, akik övéi voltak és szívük mélyéig szerették Őt, azok is értetlenül és hitetlenül állnak Jézus húsvéti győzelme előtt! És ennek nincs más magyarázata, mint az elfelejtett Ige. Elfelejtették azt, hogy Jézus igen korán megmondta már nekik, hogy harmadnapon pedig fel fogok támadni. Ezért fáj Jézusnak ez a hitetlen húsvéti magatartás, ezért hányja szemére tanítványainak, mikor megjelent közöttük, kishitűségüket és keményszívűségüket. Minden bizonnyal ezért fáj neki az, ami az asszonyokkal történt, akik nem tudnak hitelt adni egy Istentől küldött húsvéti üzenet tolmácsolójának, hanem csak „*elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólnak, mert félnek vala.*” Máté evangéliumának 28. fejezete 8. verse folytatja azt a gondolatot, amelyet Márk itt abbahagy, elmondja, hogy azután erőt vettek az asszonyok félelmükön „*és gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak*” azt, amit ők láttak.

Milyen világos, hogy Jézus Krisztusnak a húsvéti győzedelme nem valami olyan kézzel fogható, füllel meghallható, szemmel látható, emberi érzékszervekkel érzékelhető, nyilvánvaló és letagadhatatlan valóság övé számára, hanem hit-cikk, amelynél az Úr azt kívánja, hogy hittel foglaljunk állást a húsvéti feltámadás ténye mellett. Akik azután hitben állást foglalnak, azoknak az Úr megadja a látást. Amint az Úr rejtett győzelme e világ előtt az időben és a történelemben bontakozik ki, az övé számára ez a hit a látásban bontakozik ki.

Hadd kérdezze meg tőled húsvét szent ünnepén ez az Ige: hiszel-e a húsvét győzelmében? Hiszel-e abban, hogy Jézus Krisztus ma is legyőzhetetlen? Azt gondolod, ez csak olyan kérdés, amelyik téged közelebből nem érdekel, csak olyan kérdés, amelyik egy történeti tény-kérdés? Hadd fejezzem be ünnepi igehirdetésemet az előbb idézett éneknek utolsó két versével:

Lásd ott a Jézus, az Üdvözítő! Ne kételkedj többé, Ő jelent meg, Ő! Ujjongj Isten népe, Hirdesd szüntelen, Jézusé örökre már a győzelem! Győzelmet vettél, óh Feltámadott, Örök nagy dicsőség a diadalod!

Mért félne szívem? Él az én Uram! Békesség Királya, Benne nyugta van! Ő a diadalmam, pajzsom, életem, Azért nincs szívemben semmi félelem. Győzelmet vettél, óh Feltámadott, Örök dicsőség a diadalod!

Amen.

Ima:

Hódolunk előtted és magasztalunk Téged Úr Jézus Krisztus, feltámadott Győző Vitéz, Júda Oroszlánja! Imádunk Téged úgy, ahogy imádnak a hívő szentek, akik tudják, hogy ma Krisztus győzedelmes lett! Óh Urunk, bocsásd meg nekünk, hogy a mi szívünk hitetlenségén még olyan kevésé lettél győzedelmes. Engedd meg, hogy hadd tudjuk hinni, hogy a mi szívünkben és a mi életünkben is győztél már Te, csak még el van rejtve, még rugódozunk győzelmed ösztökéje ellen, mint ahogyan Saul rugódozott az ő újemberének megszületése ellen, egyszer nekünk is el fog jönni a damaszkuszi út és ott nyilvánvaló lesz mégis: Te győztél, Galileai!

Óh Urunk, könyörgünk Neked, tedd diadalodat nyilvánvalóvá azok előtt, akik ezen a napon is kisírt szemekkel és szomorúan járkák megpróbált életüknek útját. Különösképpen hadd könyörögjünk azokért, akik ezen a napon temető-út kavicsait ropogtatják lábuk alatt és a szemük könnyáztatva gondol elveszített kedveseikre. Tedd előttük nyilvánvalóvá, hogy Te zsenigéje lettél azoknak, akik a halálból feltámadnak és hogy a Te feltámadásod bizonyossága annak, hogy nekünk és előre elment kedveseink számára is van feltámadás és a nagypénteken érettünk és érettük is ömlött vérben van kegyelem, van bűnbocsánat, van örökélet.

Könyörgünk Urunk Anyaszentegyházunkért, benne ezért a mi gyülekezetünkért. Add, hogy hangozzék benne diadalmasan a húsvéti győzelem szent bizonyosságával: Ma Krisztus győzedelmet vett, Győzelmet vettél, óh Feltámadott! Győzz le minket Urunk, végy győzelmet felettünk is, hogy félelmünk elmúljon és mi boldog örömmel hirdessük: győzött az élet, győzött a kegyelem, győzött Krisztus.

Amen.